

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

11 noiembrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Mediu – Directiva 2003/87/CE – Sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră – Articolul 2 alineatul (1) – Domeniu de aplicare – Articolul 3 litera (e) – Noțiunea de «instalație» – Efecte asupra emisiilor și a poluării – Unități anexe care nu generează ca atare emisii de gaze cu efect de seră – Articolul 10a – Regim tranzitoriu de alocare a cotelor cu titlu gratuit – Formular de colectare a datelor – Cotă de eligibilitate corectată – Metodă de calcul – Decizia 2011/278/UE – Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf – Export de elemente de răcire către o entitate care face parte dintr-un sector expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon”

În cauza C-938/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Berlin (Tribunalul Administrativ din Berlin, Germania), prin decizia din 16 decembrie 2019, primită de Curte la 24 decembrie 2019, în procedura

Energieversorgungszentrum Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan (raportor), președinte de cameră, domnul C. Lycourgos, președintele Camerei a patra, și domnul M. Ilešič, judecător,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Energieversorgungszentrum Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG, de T. Heymann și C. Telschow, Rechtsanwälte;

* Limba de procedură: germana.

- pentru Bundesrepublik Deutschland, de I. Budde, J. Steegmann și A. Leskovar, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul german, de J. Möller și S. Eisenberg, în calitate de agenți;
  - pentru Comisia Europeană, de G. Wils, B. De Meester și A. C. Becker, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 iunie 2021,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO 2003, L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 (JO 2009, L 140, p. 63) (denumită în continuare „Directiva 2003/87”), în special a articolului 2 alineatul (1) și a articolului 3 litera (e) din aceasta, a „*corrected eligibility ratio*” (cota de eligibilitate corectată) menționată în *Data Collection Template* (formularul de colectare a datelor), accesibilă pe site-ul internet al Comisiei Europene, precum și a Deciziei 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 130, p. 1), în special a articolului 6 alineatul (1) din aceasta.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Energieversorgungszentrum Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG (denumită în continuare „EDW”), pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de altă parte, în legătură cu o cerere de alocare cu titlu gratuit a unor cote de emisie de gaze cu efect de seră (denumite în continuare „cotele de emisie”) unei centrale industriale de cogenerare prin motoare cu gaz care cuprinde, ca unități anexe, mașini frigorifice cu absorbție.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2003/87

- 3 Considerentul (20) al Directivei 2003/87 are următorul cuprins:

„Prezenta directivă încurajează utilizarea unor tehnologii eficiente din punct de vedere energetic, inclusiv a tehnologiei combinate de producere a căldurii și energiei electrice, care produc mai puține emisii pe unitatea de producție, iar viitoarea directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de căldură utilă pe piața internă a energiei va promova în mod specific tehnologia de producere combinată a căldurii și energiei.”

- 4 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Sfera de aplicare”, prevede la alineatul (1):
- „Prezenta directivă se aplică emisiilor care provin din activitățile enumerate în anexa I și gazelor cu efect de seră din anexa II.”
- 5 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:
- „În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
- [...]
- (b) «emisii» înseamnă eliberarea în atmosferă de gaze cu efect de seră din surse aparținând unei instalații sau eliberarea de către o aeronavă, care efectuează o activitate de aviație menționată în anexa I, a gazelor specificate în cadrul respectivei activități;
- [...]
- (e) «instalație» înseamnă o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării;
- [...]
- (u) «producător de energie electrică» înseamnă o instalație care, la 1 ianuarie 2005 sau după această dată, a produs energie electrică în vederea vânzării către părți terțe și care nu desfășoară nicio altă activitate enumerată în anexa I în afară de «arderea combustibililor».”
- 6 Articolul 8 din Directiva 2003/87, intitulat „Coordonarea cu Directiva 96/61/CE”, prevede:
- „În cazul în care instalațiile desfășoară activitățile incluse în anexa I la Directiva 96/61/CE [a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării (JO 1996, L 257, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 3, p. 183)], statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura coordonarea condițiilor și a procedurii de emitere a permiselor de emisie de gaze cu efect de seră cu cele pentru permisele prevăzute de directiva respectivă. Cerințele din articolele 5, 6 și 7 din prezenta directivă pot fi integrate în procedurile prevăzute de Directiva [96/61].”
- 7 Potrivit articolului 10a din această directivă, intitulat „Norme comunitare tranzitorii privind alocarea de cote cu titlu gratuit”:
- „(1) Până la 31 decembrie 2010, Comisia adoptă dispoziții integral armonizate de punere în aplicare pentru o alocare armonizată a cotelor [...]
- [...]
- Măsurile menționate la primul paragraf stabilesc, în măsura posibilului, criteriile de referință *ex ante* la nivel comunitar pentru a se asigura că modalitățile de alocare încurajează tehnici eficiente din punctul de vedere al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și al ameliorării randamentului energetic, ținând seama de cele mai eficiente tehnici, de produse de substituție, de procese alternative de producție, de cogenerarea cu un randament ridicat, de recuperarea gazelor reziduale în mod eficient din punct de vedere energetic, de utilizarea biomasei și de captarea și

stocarea CO₂ în locurile în care există astfel de instalații, fără să se stimuleze creșterea nivelului emisiilor. [...]

[...]

(3) Sub rezerva dispozițiilor alineatelor (4) și (8) și fără a aduce atingere articolului 10c, se interzice alocarea de cote cu titlu gratuit pentru producătorii de energie electrică, pentru instalațiile de captare de CO₂, conductele de transport de CO₂ sau siturile de stocare a CO₂.

(4) În ceea ce privește producerea de căldură sau răcirea, cotele cu titlu gratuit se alocă pentru sistemele de încălzire centralizată, precum și pentru instalațiile de cogenerare cu randament ridicat, definite de Directiva 2004/8/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind promovarea cogenerării pe baza cererii de energie termică utilă pe piața internă a energiei și de modificare a Directivei 92/42/CEE (JO 2004, L 52, p. 50, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 107)], pentru o cerere justificată din punct de vedere economic. [...]

[...]

(11) Sub rezerva dispozițiilor articolului 10b, cantitatea de cote alocate cu titlu gratuit în temeiul alineatelor (4)-(7) din prezentul articol în 2013 este de 80 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile menționate la alineatul (1). Ulterior, alocarea cu titlu gratuit scade în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % alocări gratuite în 2020, cu scopul de a se ajunge la nicio alocare cu titlu gratuit în 2027.

(12) Sub rezerva articolului 10b, în 2013 și în fiecare an ulterior până în 2020, instalațiilor din sectoarele sau subsectoarele expuse la un risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon li se atribuie, în conformitate cu alineatul (1), cote cu titlu gratuit la un nivel de 100 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile prevăzute la alineatul (1).

[...]”

- 8 Potrivit articolului 13 alineatul (1) din directiva menționată, cea de a treia perioadă de comercializare are o durată de 8 ani, între 2013 și 2020 (denumită în continuare „a treia perioadă de comercializare”).

Decizia 2011/278

- 9 Articolul 3 din Directiva 2011/278, intitulat „Definiții”, are următorul cuprins:

„În sensul prezentei decizii se aplică următoarele definiții:

- (a) «instalație autorizată» înseamnă orice instalație care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile menționate în anexa I la Directiva [2003/87] sau o activitate inclusă pentru prima dată în sistemul Uniunii în conformitate cu articolul 24 din directiva respectivă, care:
- (i) a obținut un permis de emisie a gazelor cu efect de seră înainte de 30 iunie 2011; sau

- (ii) funcționează efectiv, a obținut până la 30 iunie 2011 toate autorizațiile de mediu relevante, inclusiv, dacă este cazul, autorizația prevăzută de Directiva 2008/1/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării (JO 2008, L 24, p. 8)], și a îndeplinit până la 30 iunie 2011 toate celelalte criterii definite în ordinea juridică națională a statului membru respectiv, pe baza cărora ar fi avut dreptul să primească permisul de emisie a gazelor cu efect de seră;

[...]

- (c) «subinstalația caldurii de referință» înseamnă intrările, ieșirile și emisiile aferente, neincluse în subinstalația unui produs de referință, legate de producția și/sau de importul, dintr-o instalație sau din altă entitate inclusă în sistemul Uniunii, al caldurii măsurabile care este:
- consumată în interiorul limitelor instalației pentru producția de produse, pentru producția de energie mecanică, alta decât cea utilizată pentru producția de energie electrică, pentru încălzire sau răcire, cu excepția consumului pentru producția de energie electrică; sau
  - exportată către o instalație sau către altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, cu excepția exportului pentru producția de energie electrică;

[...]”

- 10 Articolul 6 din această decizie, intitulat „Divizarea în subinstalații”, prevede la alineatul (1):

„În sensul prezentei decizii, statele membre divizează fiecare instalație eligibilă pentru alocarea cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva [2003/87] în una sau mai multe dintre următoarele subinstalații, după caz:

- (a) o subinstalație a unui produs de referință;
- (b) o subinstalație a caldurii de referință;
- (c) o subinstalație a combustibilului de referință;
- (d) o subinstalație a emisiilor de proces.

Subinstalațiile trebuie să corespundă, în măsura în care este posibil, părților fizice ale instalației.

Pentru instalațiile caldurii de referință, ale combustibilului de referință și ale emisiilor de proces, statele membre trebuie să facă în mod clar distincție, pe baza codurilor NACE și Prodcom, între cazurile în care procesul respectiv deservește sau nu un sector sau un subsector considerat a fi expus unui risc important de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, stabilit de Decizia 2010/2/UE [a Comisiei din 24 decembrie 2009 de stabilire, în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a unei liste a sectoarelor și subsectoarelor considerate a fi expuse unui risc important de relocare a emisiilor de dioxid de carbon (JO 2010, L 1, p. 10)].

În cazul în care o instalație inclusă în sistemul Uniunii a produs și a exportat căldură măsurabilă către o instalație sau către o altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, statele membre trebuie să considere că procesul respectiv din subinstalația caldurii de referință pentru această căldură nu

deservește un sector sau un subsector considerat a fi expus unui risc important de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, stabilit de Decizia [2010/2], cu excepția cazului în care autoritatea competentă are dovezi satisfăcătoare că respectivul consumator al căldurii măsurabile aparține unui sector sau unui subsector considerat a fi expus unui risc important de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, stabilit de Decizia [2010/2].”

- 11 Articolul 7 din această decizie, intitulat „Colectarea datelor de referință”, prevede:

„(1) Pentru fiecare instalație autorizată eligibilă pentru alocarea cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva [2003/87], inclusiv pentru instalațiile care funcționează numai ocazional, și anume, în special, instalațiile care sunt menținute în rezervă sau în standby și instalațiile care funcționează după un program sezonier, statele membre colectează de la operator, pentru toți anii din perioada 1 ianuarie 2005-31 decembrie 2008 sau, dacă este cazul, din perioada 1 ianuarie 2009-31 decembrie 2010, în care instalația a funcționat, toate informațiile și datele relevante privind fiecare parametru care figurează în anexa IV.

[...]

(5) Statele membre obțin, înregistrează și documentează datele într-un mod care permite utilizarea lor adecvată de către autoritatea competentă.

Statele membre pot solicita operatorului să utilizeze un model electronic sau pot specifica un format de fișier pentru transmiterea datelor. Statele membre acceptă însă utilizarea de către un operator a oricărui model electronic sau specificație de format de fișier publicată de Comisie pentru colectarea datelor în temeiul prezentului articol, cu excepția cazului în care modelul sau specificația de format de fișier a statului membru solicită cel puțin furnizarea aceluiași date.

[...]”

- 12 Articolul 9 din Decizia 2011/278, intitulat „Nivelul activității istorice”, prevede la alineatul (3):

„Nivelul activității istorice legat de căldură se referă la importul anual median istoric dintr-o instalație inclusă în sistemul Uniunii și/sau la producția anuală mediană istorică, din cursul perioadei de referință, de căldură măsurabilă, consumată în interiorul limitelor instalației pentru producția de produse, pentru producția de energie mecanică, alta decât cea utilizată pentru producția de energie electrică, pentru încălzire sau răcire, cu excepția consumului pentru producția de energie electrică, sau exportată către instalații sau către altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, cu excepția exportului pentru producția de energie electrică, exprimată în terajouli pe an.”

- 13 Potrivit articolului 10 din această decizie, intitulat „Alocarea la nivelul instalației”:

„(1) Pe baza datelor colectate în conformitate cu articolul 7, statele membre calculează în fiecare an numărul de cote de emisii alocate cu titlu gratuit fiecărei instalații autorizate de pe teritoriul lor începând din 2013, în conformitate cu alineatele (2)-(8).

(2) În acest scop, statele membre determină mai întâi numărul anual preliminar de cote de emisii alocate cu titlu gratuit, pentru fiecare subinstalație separat, după cum urmează:

[...]

(b) pentru:

- (i) subinstalația căldurii de referință, numărul anual preliminar de cote de emisii alocate cu titlu gratuit pentru un an dat corespunde valorii căldurii de referință pentru căldura măsurabilă, menționată în anexa I, înmulțită cu nivelul activității istorice legat de căldură al consumului de căldură măsurabilă;

[...]

Deciziile 2010/2 și 2014/746/UE

- 14 Punctul 1.4 din anexa la Decizia 2010/2 menționează, printre sectoarele expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, fabricarea componentelor electronice, care corespunde codului 3210 din Nomenclatorul general al activităților economice din Comunitățile Europene (NACE).
- 15 Punctul 1.1 din anexa la Decizia 2014/746/UE a Comisiei din 27 octombrie 2014 de stabilire pentru perioada 2015-2019, în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a listei sectoarelor și subsectoarelor considerate a fi expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon (JO 2014, L 308, p. 114) menționează de asemenea, printre sectoarele expuse unui astfel de risc, fabricarea componentelor electronice, care corespunde în prezent codului 2611 din NACE.

Regulamentul delegat (UE) 2019/331

- 16 Regulamentul delegat (UE) 2019/331 al Comisiei din 19 decembrie 2018 de stabilire a normelor tranzitorii pentru întreaga Uniune privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a certificatelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2019, L 59, p. 8) conține anexa VII, intitulată „Metode de monitorizare a datelor”. Punctul 7 din această anexă, intitulat „Norme de determinare a căldurii măsurabile nete”, conține punctul 7.1, intitulat la rândul său „Principii”, care prevede la al patrulea paragraf:

„În cazul în care căldura este utilizată pentru răcire printr-un proces de răcire prin absorbție, procesul de răcire respectiv se consideră proces consumator de căldură.”

Directiva 96/61

- 17 Articolul 2 din Directiva 96/61, care a fost abrogată și înlocuită prin Directiva 2008/1, intitulat „Definiții”, prevedea următoarele:

„În sensul prezentei directive:

[...]

2. «poluare» înseamnă introducerea directă sau indirectă, ca rezultat al activității umane, de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot în aer, apă sau sol, care pot avea efect nociv asupra sănătății umane sau asupra calității mediului, pot avea efecte dăunătoare asupra proprietății materiale sau pot altera sau afecta agrementul sau alte utilizări legitime ale mediului;

3. «instalație» înseamnă o unitate tehnică fixă în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate la anexa I, precum și alte activități direct asociate care au o conexiune tehnică cu activitățile desfășurate în amplasamentul respectiv și care ar putea avea un efect asupra emisiilor și a poluării;

[...]

5. «emisie» înseamnă eliberarea directă sau indirectă de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot din surse individuale sau difuze din instalație în aer, apă sau sol;

[...]”

Directiva 2010/75/UE

18 Rezultă din considerentul (1) al Directivei 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO 2010, L 334, p. 17) că aceasta a reformat șapte directive, printre care figura Directiva 2008/1.

19 Articolul 3 din Directiva 2010/75, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

2. «poluare» înseamnă introducerea directă sau indirectă, ca rezultat al activității umane, de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot în aer, apă sau sol, care poate avea efect nociv asupra sănătății umane sau asupra calității mediului, care poate conduce la efecte dăunătoare asupra proprietății materiale sau poate altera sau afecta mediul ambiant și alte utilizări legitime ale mediului;

3. «instalație» înseamnă o unitate tehnică staționară în cadrul căreia se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I sau în anexa VII partea 1, precum și alte activități direct asociate, desfășurate pe același amplasament, care au o conexiune tehnică cu activitățile enumerate în anexele respective și care ar putea avea un efect asupra emisiilor și a poluării;

4. «emisie» înseamnă evacuarea directă sau indirectă de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot din surse punctiforme sau difuze dintr-o instalație în aer, apă sau sol;

[...]”

Dreptul german

20 Articolul 4 din Bundes-Immissionsschutzgesetz (Legea federală privind protecția împotriva emisiilor) din 15 martie 1974 (BGBl. 1974 I, p. 721), în versiunea publicată la 17 mai 2013 (BGBl. 2013 I, p. 1274) (denumită în continuare „BImSchG”), intitulat „Autorizare”, prevede la alineatul (1):

„Construirea și exploatarea instalațiilor care, datorită caracteristicilor proprii sau exploatării lor, sunt de natură să provoace efecte deosebit de nocive asupra mediului, să pună în pericol, să lezeze în mod

considerabil sau să perturbeze în mod semnificativ colectivitatea sau vecinătatea [...] fac obiectul autorizării [...].”

- 21 Articolul 2 din Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz (Legea privind comercializarea drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră) din 21 iulie 2011 (BGBl. 2011 I, p. 1475, denumită în continuare „TEHG”), intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede:

„(1) Prezenta lege se aplică emisiilor de gaze cu efect de seră menționate în partea 2 din anexa 1, care rezultă din activitățile prevăzute în aceasta. Prezenta lege se aplică instalațiilor menționate în partea 2 a anexei 1, inclusiv în cazul în care acestea constituie subinstalații sau instalații auxiliare ale unei instalații care nu figurează în partea 2 a anexei 1.

(2) Pentru instalațiile menționate la punctele 2-31 din partea 2 a anexei 1, domeniul de aplicare al prezentei legi se extinde la toate

1. subinstalațiile și etapele de proces care sunt necesare exploatării și

2. instalațiile auxiliare, care sunt legate, din punct de vedere geografic și funcțional, de aceste subinstalații și etape de proces menționate la punctul 1 și care pot avea impact în ceea ce privește generarea gazelor cu efect de seră menționate în partea 2 a anexei 1.

Prima teză se aplică *mutatis mutandis* unităților de ardere menționate la punctul 1 din partea 2 a anexei 1.

[...]

(4) În cazul în care instalațiile menționate la punctele 2-30 din partea 2 a anexei 1 necesită autorizarea în temeiul articolului 4 alineatul (1) a treia teză din BImSchG, sunt determinante în ceea ce privește delimitarea instalațiilor menționate la alineatele (2) și (3) specificațiile stabilite în cadrul autorizației acordate cu privire la instalație în conformitate cu BImSchG. Prima teză se aplică *mutatis mutandis* unităților de ardere menționate la punctul 1 din partea 2 a anexei 1. În situațiile menționate la alineatul 1 a doua teză, prima teză se aplică *mutatis mutandis* cu privire la specificațiile stabilite în cadrul autorizației acordate în conformitate cu BImSchG referitoare la subinstalații sau la instalații auxiliare.”

- 22 Articolul 4 din TEHG, intitulat „Autorizarea emisiilor”, prevede:

„(1) Operatorul instalației are nevoie de o autorizație pentru emisiile de gaze cu efect de seră generate de o activitate menționată la punctele 1-32 din partea 2 a anexei 1. Autorizația trebuie acordată de autoritatea competentă la cererea operatorului instalației, atunci când această autoritate este în măsură să constate indicațiile menționate la alineatul 3 pe baza documentelor furnizate împreună cu cererea.

[...]

(4) Pentru instalațiile autorizate înainte de 1 ianuarie 2013 în conformitate cu dispozițiile BImSchG, autorizația acordată în conformitate cu dreptul referitor la protecția împotriva emisiilor este cea acordată în conformitate cu alineatul (1). Totuși, în situația menționată la prima teză, operatorul instalației poate solicita și o autorizație distinctă în conformitate cu alineatul (1). În această situație, prima teză se aplică numai până la acordarea autorizației distincte.”

- 23 Articolul 9 din TEHG, intitulat „Alocarea de drepturi de emisie gratuite operatorilor instalațiilor”, prevede la alineatul (2):

„Alocarea de drepturi de emisie gratuite este condiționată de depunerea unei cereri la autoritatea competentă. [...]”

- 24 Articolul 34 din TEHG, în versiunea din 18 ianuarie 2019 (BGBl. 2019 I, p. 37), intitulat „Dispoziție tranzitorie pentru operatorii de instalații”, prevede la alineatul (1):

„(1) În ceea ce privește emisia de gaze cu efect de seră prin activitățile enumerate în anexa 1, pentru perioada de comercializare 2013-2020 rămân aplicabile articolele 1-36 în versiunea în vigoare până inclusiv la 24 ianuarie 2019.”

- 25 Articolul 2 din Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (Regulamentul privind alocarea de cote de emisie de gaze cu efect de seră pentru perioada de comercializare 2013-2020) din 26 septembrie 2011 (BGBl. 2011 I, p. 1921), intitulat „Definiții”, prevede la punctul 30, intitulat „Element de alocare cu căldură de referință”:

„Ansamblul intrărilor, ieșirilor și emisiilor aferente, neacoperite de un element de alocare în sensul punctului 28, legate de producția de căldură măsurabilă sau de importul acesteia de la o instalație care intră în domeniul de aplicare al [TEHG] în măsura în care căldura nu a fost produsă nici din energie electrică, nici în timpul producerii de acid nitric și nu a fost nici consumată pentru producerea de energie electrică și nu a fost nici exportată pentru producția de energie electrică și în măsura în care căldura respectivă

- a) este consumată în instalație, în afara unui element de alocare în sensul punctului 28, în scopul fabricării produselor, al producerii de energie mecanică sau în scopul încălzirii ori răcirii, sau
- b) este restituită unor instalații și altor dispozitive care nu intră în domeniul de aplicare al [TEHG].”

- 26 Articolul 3 din Regulamentul privind alocarea cotelor de emisie de gaze cu efect de seră pentru perioada de comercializare 2013-2020, intitulat „Constituirea elementelor de alocare”, prevede:

„[...]”

(2) În scopul definirii elementului de alocare prevăzut la alineatul (1) punctul 2, livrarea de căldură măsurabilă către o rețea de distribuție de căldură reprezintă o livrare către un alt dispozitiv în sensul articolului 2 punctul 30 litera b). [...]

(3) În ceea ce privește elementele de alocare menționate la alineatul (1) punctele 2-4, solicitantul trebuie să constituie elemente de alocări separate pentru procesele de fabricație de produse privind sectoare expuse unui risc de relocare și pentru celelalte procese. [...]

(4) În ceea ce privește elementele de alocare cu căldură de referință, la momentul imputării elementelor de alocare separate în sensul alineatului (3) trebuie să se procedeze după cum urmează:

1. în cazul livrării directe de căldură către un client care nu intră în domeniul de aplicare al TEHG, această căldură trebuie imputată sectoarelor expuse unui risc de relocare în măsura în care operatorul dovedește că clientul aparține unui sector expus unui risc de relocare; în rest, căldura trebuie să fie imputată sectoarelor care nu sunt expuse unui risc de relocare;

2. în cazul livrării căldurii către rețele de distribuție de căldură, sectoarelor expuse unui risc de relocare trebuie să li se impute partea din cantitatea totală de căldură livrată care corespunde părții de căldură livrate unor clienți din sectoarele expuse unui risc de relocare în căldura totală livrată de operatorul rețelei în perioada relevantă de livrare în conformitate cu articolul 8 alineatul 1; în rest, această căldură trebuie imputată sectoarelor care nu sunt expuse unui risc de relocare.

[...]

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 27 EDW, reclamantă în litigiul principal, exploatează o centrală industrială de cogenerare prin motoare cu gaz foarte performantă, supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene (denumit în continuare „ETS”). Această centrală de cogenerare cuprinde, ca unități anexe, mașini frigorifice, în special mașini frigorifice cu absorbție (denumite în continuare „mașinile frigorifice”) care transformă căldura în elemente de răcire. Aceste mașini frigorifice nu emit gaze cu efect de seră.
- 28 Această centrală de cogenerare este furnizor exclusiv al uzinei de fabricație de semiconductori a societății Global Foundries, care nu aparține EDW. Activitatea societății Global Foundries, care nu este supusă ETS, face parte dintr-un sector expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, în temeiul Deciziilor 2010/2 și 2014/746.
- 29 Mai exact, centrala de cogenerare produce apă caldă la 80 °C și vapori. Din aceste cazane, apa caldă la 80 °C este, pe de o parte, livrată direct societății Global Foundries și, pe de altă parte, furnizată, împreună cu vaporii, mașinilor frigorifice ale centralei de cogenerare. Aceste mașini frigorifice aprovizionează Global Foundries cu elemente de răcire, sub formă de apă la o temperatură de 5 °C sau de 11 °C, în scopul fabricării de semiconductori. Apă caldă la 32 °C este de asemenea produsă cu căldura degajată de mașinile frigorifice, precum și prin utilizarea căldurii care, sub formă de apă la o temperatură de 11 °C sau de 17 °C, revine din circuitul de refrigerare al societății Global Foundries către aceste mașini.
- 30 În scopul acordării autorizației impuse de BImSchG, centrala de cogenerare și unitățile sale anexe sunt considerate, ca urmare a emisiilor sonore cauzate de funcționarea acestora din urmă, ca formând una și aceeași instalație.

- 31 La 19 ianuarie 2012, EDW a formulat o cerere de alocare cu titlu gratuit a cotelor de emisie la Deutsche Emissionshandelsstelle (Autoritatea germană pentru comercializarea cotelor de emisie, denumită în continuare „DEHSt”), care i-a acordat, în temeiul dispozițiilor referitoare la o subinstalație a căldurii de referință, 63 770 de cote de emisie cu titlu gratuit prin decizia din 17 februarie 2014 și 14 497 de cote suplimentare prin decizia din 28 aprilie 2017.
- 32 Printre altele, în decizia de alocare și în decizia privind contestația, DEHSt a considerat că mașinile frigorifice prin absorbție făceau parte din instalația EDW supusă ETS. Pe de altă parte, aceasta a refuzat beneficiul regimului aplicabil sectoarelor sau subsectoarelor considerate ca fiind expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon pentru elementele de răcire furnizate de mașinile frigorifice societății Global Foundries. În plus, DEHSt a refuzat să acorde cote pentru fluxul de căldură constituit din apă caldă la 32 °C, în măsura în care căldura rezultă din energia generată de funcționarea mașinilor frigorifice. Aceasta a dedus de asemenea din cantitățile de căldură solicitate de EDW importul de căldură al instalației nesupuse ETS.
- 33 Prin acțiunea formulată la 1 iunie 2017 la Verwaltungsgericht Berlin (Tribunalul Administrativ din Berlin, Germania), EDW și-a menținut cererea de alocare cu titlu gratuit a 121 013 cote de emisie suplimentare.
- 34 Instanța de trimitere consideră că soluționarea litigiului cu care este sesizată depinde, mai întâi, de aspectul dacă este compatibilă cu Directiva 2003/87 și în special cu articolul 2 alineatul (1) și cu articolul 3 litera (e) din aceasta o reglementare națională care prevede că, pentru a determina limitele instalațiilor supuse ETS, trebuie să se țină seama, dacă este cazul, de specificațiile acestor instalații, astfel cum figurează acestea într-un permis acordat în temeiul unei alte reglementări naționale privind poluarea, ceea ce are eventual drept consecință includerea în limitele instalațiilor respective a unităților anexe, precum mașinile frigorifice în discuție în litigiul principal, care nu emit gaze cu efect de seră. Instanța menționată arată că problema dacă aceste mașini frigorifice se află în cadrul sau în afara limitelor instalației supuse ETS în discuție în litigiul principal are impact asupra cantității de cote de emisie cu titlu gratuit care trebuie alocată EDW.
- 35 În continuare, instanța de trimitere ridică, dacă este cazul, problema modalităților potrivit cărora este determinată cantitatea de cote de emisie alocate cu titlu gratuit pentru subinstalațiile căldurii de referință. Mai precis, aceasta ridică problema modului în care, având în vedere căldura importată de instalații care nu sunt supuse ETS, trebuie să se calculeze și să se aplice cota de eligibilitate corectată prevăzută în formularul de colectare a datelor și în special dacă este necesar să se adopte o abordare globală a fluxurilor de căldură ale instalației în cauză sau dacă este posibil, pentru a se efectua imputarea acestui import de căldură, să se distingă aceste fluxuri diferite.
- 36 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema condițiilor de punere în aplicare a regimului aplicabil sectoarelor sau subsectoarelor considerate a fi expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, în temeiul articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278, în ceea ce privește elementele de răcire produse în mașinile frigorifice ale EDW și livrate societății Global Foundries.

37 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Berlin (Tribunalul Administrativ din Berlin) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87/CE trebuie interpretat în sensul că este compatibilă cu acesta o reglementare precum cea prevăzută în prima teză a alineatului (4) al articolului 2 din [TEHG], potrivit căreia o instalație autorizată potrivit [BImSchG] este inclusă în [ETS], în măsura în care autorizația include de asemenea instalații auxiliare care nu generează emisii de gaze cu efect de seră?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Din criteriile prevăzute [în formularul de colectare a datelor] elaborat de Comisie și indicate statelor membre pentru calcularea cotei de eligibilitate corectate în ceea ce privește căldura importată de la instalațiile care nu sunt incluse în ETS reiese că această cotă este aplicată căldurii produse în instalația inclusă în ETS chiar și atunci când căldura importată poate fi atribuită în mod clar unuia sau mai multora dintre fluxurile de căldură identificabile și măsurate separat și/sau consumului intern de căldură al instalației?

3) Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278/UE trebuie interpretat în sensul că procesul relevant de producere a căldurii de către subinstalația căldurii de referință privește un sector sau un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, stabilit de Decizia 2010/2/UE, în cazul în care această căldură este utilizată pentru producția de elemente de răcire, iar elementele de răcire sunt consumate de o instalație care nu este inclusă în ETS într-un sector sau într-un subsector care este expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon?

În ceea ce privește aplicabilitatea articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278/UE a Comisiei, este relevant aspectul dacă producția de elemente de răcire se realizează în cadrul limitelor instalației incluse în ETS?”

Procedura în fața Curții

38 Instanța de trimitere a solicitat Curții să judece prezenta cauză potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al acesteia.

39 În susținerea cererii sale, aceasta a arătat că, potrivit jurisprudenței instanțelor germane, drepturile la cote de emisie cu titlu gratuit ar fi pierdute dacă nu fac obiectul unei decizii de alocare înainte de 30 aprilie a anului care urmează expirării celei de a treia perioade de comercializare, ca urmare a lipsei unor dispoziții care să permită reportarea lor în cadrul celei de a patra perioade de comercializare. Prin urmare, în măsura în care o astfel de interpretare este conformă cu dreptul Uniunii, EDW ar putea, în lipsa unei decizii care are autoritate de lucru judecat anterior datei de 30 aprilie 2021, să piardă cotele de emisie suplimentare cu titlu gratuit pe care le pretinde. Pe de altă parte, instanța de trimitere invocă faptul că această chestiune se ridică într-un număr destul de mare de cauze pendente în fața sa.

40 Din articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură rezultă că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate, care derogă de la prevederile regulamentului de procedură menționat.

- 41 La 22 ianuarie 2020, președintele Curții a decis, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, să respingă cererea instanței de trimitere de a judeca prezenta cauză potrivit procedurii accelerate.
- 42 Această decizie s-a întemeiat pe faptul că motivele invocate de instanța de trimitere nu erau de natură să demonstreze că în cadrul prezentei cauze erau îndeplinite condițiile definite la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură [a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 februarie 2021, Gmina Wrocław (Conversiunea dreptului de uzufruct), C-604/19, EU:C:2021:132, punctul 45 și jurisprudența citată].
- 43 Astfel, din jurisprudența Curții reiese că simplul interes al justițiabililor, desigur, legitim, de a se determina cât mai rapid posibil întinderea drepturilor conferite acestora de dreptul Uniunii nu este de natură să dovedească existența unei împrejurări excepționale, în sensul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură [Ordonanța președintelui Curții din 18 ianuarie 2019, VW (Dreptul de a avea acces la un avocat în cazul neînfrățării), C-659/18, nepublicată, EU:C:2019:45, punctul 7 și jurisprudența citată].
- 44 În această privință, împrejurarea că acțiunea în justiție a fost introdusă de EDW la 1 iunie 2017, și anume cu mai mult de doi ani și jumătate înainte ca instanța de trimitere să decidă să sesizeze Curtea cu prezenta cerere de decizie preliminară, relativizează cu atât mai mult caracterul urgent al litigiului principal (a se vedea prin analogie Ordonanța președintelui Curții din 18 ianuarie 2019, Adusbef și alții, C-686/18, nepublicată, EU:C:2019:68, punctul 15, precum și jurisprudența citată).
- 45 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, simple interese economice, oricât de importante și legitime ar fi, nu sunt de natură să justifice prin ele însele recurgerea la procedura accelerată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 februarie 2021, Gmina Wrocław (Conversiunea dreptului de uzufruct), C-604/19, EU:C:2021:132, punctul 46 și jurisprudența citată].
- 46 În plus, trebuie subliniat că numărul important de persoane sau de situații juridice potențial vizate de decizia care trebuie să fie dată de o instanță de trimitere după ce a sesizat Curtea cu titlu preliminar nu constituie, ca atare, o împrejurare excepțională susceptibilă să justifice recurgerea la procedura accelerată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 decembrie 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Ordine de transfer falsificate), C-584/19, EU:C:2020:1002, punctul 36 și jurisprudența citată].

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 47 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 alineatul (1) și articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care permite să fie incluse în limitele unei instalații supuse ETS unități anexe care nu emit gaze cu efect de seră.

- 48 În speță, reglementarea națională în discuție în litigiul principal prevede că limitele unei instalații, în ceea ce privește aplicarea ETS, sunt stabilite în conformitate cu specificațiile care figurează în autorizația acordată acestei instalații în temeiul unei alte reglementări naționale privind poluarea. În acest sens, mașinile frigorifice în discuție în litigiul principal, care nu emit gaze cu efect de seră, au fost incluse în limitele instalației în vederea acestui permis din cauza emisiilor sonore.
- 49 Este necesar să se amintească faptul că articolul 3 litera (e) din această directivă definește noțiunea de „instalație” ca fiind o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării.
- 50 În consecință, din moment ce nu desfășoară nicio activitate indicată în această anexă I, unități precum mașinile frigorifice în discuție în litigiul principal nu pot fi incluse într-o instalație care face parte din ETS decât dacă, mai întâi, activitatea lor se raportează direct la o activitate indicată în anexa I menționată care se desfășoară în instalație, iar acest raport direct se materializează prin existența unei legături tehnice astfel încât conexiunea dintre activitățile în discuție contribuie la integritatea procesului tehnic global al activității care intră sub incidența anexei I la aceeași directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2021, Granarolo, C-617/19, EU:C:2021:338, punctele 42 și 45).
- 51 În continuare, în măsura în care aceste criterii sunt îndeplinite, este necesar să se observe, în ceea ce privește al treilea criteriu, referitor la faptul că activitatea în cauză trebuie să poată avea efecte asupra emisiilor și a poluării, că, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2003/87, care îi definește domeniul de aplicare, aceasta se aplică „emisiilor” de gaze cu efect de seră enumerate în anexa II la această directivă, printre care figurează CO₂-ul, „care provin[e] din activitățile enumerate în anexa I” la directiva menționată (Hotărârea din 20 iunie 2019, Exxon Mobil Production Deutschland, C-682/17, EU:C:2019:518, punctul 47 și jurisprudența citată).
- 52 Astfel, Curtea a statuat că activitățile prevăzute în anexa I respectivă nu intră în domeniul de aplicare al acesteia și, prin urmare, al ETS decât dacă generează „emisii” de gaze cu efect de seră enumerate în această anexă II (Hotărârea din 28 februarie 2018, Trinseo Deutschland, C-577/16, EU:C:2018:127, punctul 45).
- 53 În această privință trebuie să se observe că, desigur, prin faptul că prevede că pot fi incluse într-o instalație activitățile care se raportează direct la o activitate indicată în anexa I la Directiva 2003/87 care se desfășoară acolo, legiuitorul Uniunii a prevăzut că pot intra sub incidența ETS activități care nu îndeplinesc condițiile care delimitează domeniul de aplicare al acestei directive și în special care nu figurează în această anexă I (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2016, Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ, C-158/15, EU:C:2016:422, punctele 28 și 29).
- 54 Cu toate acestea, nu se poate deduce de aici că este îndeplinit cel de al treilea criteriu prevăzut la articolul 3 litera (e) din directiva menționată atunci când activitatea avută în vedere, deși generează emisii și poluare, nu emite gaze cu efect de seră enumerate în anexa II la aceeași directivă.

- 55 Astfel, potrivit articolului 3 litera (b) din Directiva 2003/87, „emisiile” în sensul directivei respective înseamnă eliberarea în atmosferă de gaze cu efect de seră din surse aparținând unei instalații. Rezultă, așadar, din însăși redactarea dispoziției menționate că emisia în sensul acesteia presupune eliberarea unor gaze cu efect de seră în atmosferă (Ordonanța din 6 februarie 2019, Solvay Chemicals, C-561/18, EU:C:2019:101, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 56 În consecință, în lumina unei asemenea definiții trebuie interpretate emisiile, precum și poluarea menționate la articolul 3 litera (e) din această directivă, care nu pot, prin urmare, să vizeze decât gazele cu efect de seră enumerate în anexa II la directiva menționată.
- 57 Rezultă că emisiile sonore cauzate de funcționarea mașinilor frigorifice în discuție în litigiul principal nu îndeplinesc al treilea criteriu, referitor la efectele asupra emisiilor și ale poluării impuse la acest articol 3 litera (e) din Directiva 2003/87. Prin urmare, nu se poate considera că, pentru acest motiv, respectivele mașini frigorifice și centrala de cogenerare a EDW pot fi considerate ca formând una și aceeași instalație în scopul aplicării ETS.
- 58 În consecință, asemenea mașini frigorifice nu pot fi considerate ca fiind incluse în instalația supusă ETS pentru simplul fapt că, așa cum prevede reglementarea națională în discuție în litigiul principal, se consideră că ele se situează în limitele instalației, ca urmare a unor astfel de emisii sonore, în ceea ce privește autorizația acordată în temeiul unei alte reglementări naționale referitoare la poluare.
- 59 Este necesar să se precizeze că această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul formulat de guvernul german potrivit căruia, având în vedere voința legiuitorului Uniunii de a reține la articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 în esență aceeași definiție a noțiunii de „instalație” în temeiul acestei Directive 2003/87 precum cea în vigoare în legislația Uniunii referitoare la prevenirea și controlul integrat al poluării, în special Directivele 96/61 și 2010/75, este permis, în scopul aplicării ETS, să se rețină delimitarea instalației în discuție care a fost deja stabilită în temeiul reglementării naționale care pune în aplicare aceste din urmă directive.
- 60 În primul rând, este necesar să se constate că articolul 8 din Directiva 2003/87 prevede, este adevărat, că statele membre iau măsurile necesare pentru ca, atunci când instalațiile desfășoară activități enumerate în anexa I la Directiva 96/61, înlocuită ultima dată prin Directiva 2010/75, condițiile și procedura de eliberare a unui permis de emisie de gaze cu efect de seră să fie coordonate cu cele prevăzute de Directiva 96/61.
- 61 Această dispoziție de natură procedurală nu poate modifica însă condițiile materiale care reglementează aplicarea ETS, în special în ceea ce privește determinarea instalațiilor care intră sub incidența acestuia.
- 62 În al doilea rând, și în această privință, trebuie să se observe că, prin faptul că prevede la articolul 2 punctele 2 și 5 din Directiva 96/61 și la articolul 3 alineatele (2) și (4) din Directiva 2010/75 că, pe de o parte, prin noțiunea de „poluare” se înțelege introducerea directă sau indirectă, ca rezultat al activității umane, de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot în aer, apă sau sol, care pot avea efect nociv asupra sănătății umane sau asupra calității mediului, care pot conduce la efecte dăunătoare asupra proprietății materiale sau pot altera sau afecta mediul ambiant și alte utilizări legitime ale acestuia din urmă și că, pe de altă parte, noțiunea de „emisii” este definită ca evacuarea directă sau indirectă de substanțe, vibrații, căldură sau zgomot din surse punctiforme sau difuze dintr-o instalație în aer, apă sau sol, aceste directive se întemeiază pe o abordare mai largă a respectivelor noțiuni decât cea care prevalează în cadrul Directivei 2003/87.

- 63 Prin urmare, reținerea argumentului guvernului german prezentat la punctul 59 din prezenta hotărâre ar avea drept consecință privarea de efect util a limitelor ETS, în speță în măsura în care se referă la emiterea de gaze cu efect de seră, stabilite de legiuitorul Uniunii și, prin urmare, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 49 din concluzii, încălcarea finalităților diferite pe care a intenționat să le urmărească în temeiul, pe de o parte, al Directivei 2003/87 și, pe de altă parte, al Directivelor 96/61 și 2010/75.
- 64 În aceste condiții, trebuie precizat că, sub rezerva acestei limitări a emisiilor și a poluării care se referă la gazele cu efect de seră enumerate în anexa II la Directiva 2003/87, din modul de redactare a articolului 3 litera (e) din această directivă reiese că nu este necesar să se efectueze o interpretare strictă a condițiilor în care al treilea criteriu prevăzut la acest articol poate fi considerat îndeplinit.
- 65 Astfel, pe de o parte, această dispoziție nu impune ca activitățile în cauză să emită ele însele gaze cu efect de seră, ci se limitează să impună un efect în această privință. Pe de altă parte, în măsura în care activitatea nu trebuie să fie decât susceptibilă de a avea un asemenea efect, respectivul criteriu nu impune constatarea unui efect real asupra emisiilor și a poluării, ci numai ca potențialitatea unui atare efect să poată fi stabilită.
- 66 Rezultă că, în măsura în care celelalte criterii prevăzute la articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 sunt îndeplinite, o activitate care poate influența nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră al unei activități care intră sub incidența anexei I la această directivă poate fi inclusă în limitele aceiași instalații precum această din urmă activitate.
- 67 O astfel de interpretare este confirmată, în plus, de obiectivele urmărite de ETS. În această privință, trebuie amintit că Directiva 2003/87 are ca obiectiv să instituie un sistem de comercializare a cotelor de emisie care urmărește reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice orice interferențe antropice periculoase în climat și al cărui obiectiv final este protecția mediului (Hotărârea din 3 decembrie 2020, *Ingredion Germany*, C-320/19, EU:C:2020:983, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 68 Acest sistem se bazează pe o logică economică ce stimulează orice participant la acesta să emită o cantitate de gaze cu efect de seră inferioară cotelor care i-au fost acordate inițial pentru a ceda surplusul unui alt participant care a produs o cantitate de emisii superioară cotelor alocate (Hotărârea din 3 decembrie 2020, *Ingredion Germany*, C-320/19, EU:C:2020:983, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 69 În contextul realizării acestor obiective, trebuie să se observe că, după cum reiese din considerentul (20) al Directivei 2003/87 și din articolul 10a alineatul (1) din aceasta, ea urmărește încurajarea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și ameliorarea randamentului energetic prin recurgerea la cele mai eficiente tehnici (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2018, *INEOS*, C-58/17, EU:C:2018:19, punctul 43 și jurisprudența citată, Hotărârea din 12 aprilie 2018, *PPC Power*, C-302/17, EU:C:2018:245, punctul 27, precum și Hotărârea din 21 iunie 2018, *Polonia/Parlamentul și Consiliul*, C-5/16, EU:C:2018:483, punctul 61).
- 70 Or, în împrejurări în care nivelul la care un operator desfășoară o activitate indicată în anexa I la această directivă și, prin urmare, cel al emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din aceasta depinde de o activitate care nu intră sub incidența respectivei anexe, care, în conformitate cu celelalte criterii de la articolul 3 litera (e) din directiva menționată, amintite la punctul 50 din prezenta hotărâre, se raportează în mod direct la aceasta și este integrată, ca urmare a existenței

unei legături tehnice, în procesul său tehnic global, nu se poate exclude ca, deși activitatea care nu intră sub incidența respectivei anexe nu generează ea însăși gaze cu efect de seră, un participant la ETS să fie încurajat să își amelioreze randamentul în vederea reducerii nevoilor acesteia legate de activitatea care intră sub incidența aceeași anexe I și, în consecință, a emisiilor care rezultă din această din urmă activitate.

- 71 În speță, din informațiile de care dispune Curtea reiese că o parte din producția de căldură în centrala industrială de cogenerare a EDW se efectuează pentru a satisface nevoile mașinilor sale frigorifice, astfel încât asemenea nevoi condiționează gradul de activitate al acestei centrale și, prin urmare, nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din acestea.
- 72 După cum a arătat domnul avocat general la punctul 65 din concluzii, ar fi, așadar, posibil să se considere că mașinile frigorifice pot avea efecte asupra emisiilor și a poluării și că, prin urmare, în măsura în care celelalte criterii stabilite la articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 sunt îndeplinite, aceste mașini frigorifice și centrala termică a EDW formează una și aceeași instalație, aspect a cărui verificare revine, dacă este cazul, instanței de trimitere.
- 73 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 2 alineatul (1) și articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care permite să fie incluse în limitele unei instalații supuse ETS unități anexe care nu emit gaze cu efect de seră, cu condiția ca acestea să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 3 litera (e) din directiva menționată și în special să poată avea efecte asupra emisiilor și a poluării în legătură cu gazele cu efect de seră enumerate în anexa II la aceeași directivă.

Cu privire la a doua întrebare

- 74 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă cota de eligibilitate corectată avută în vedere în formularul de colectare a datelor elaborat de Comisie, în temeiul articolului 7 alineatul (5) din Decizia 2011/278, constituie, chiar și atunci când căldura măsurabilă importată dintr-o instalație care nu este supusă ETS poate fi imputată unui anumit flux de căldură, o cotă unică ce trebuie, printre altele în scopul calculării numărului de cote de emisie alocate cu titlu gratuit unei subinstalații a căldurii de referință, să fie calculată și aplicată în funcție de o abordare globală a fluxurilor de căldură ale acestei subinstalații.
- 75 În special, această instanță dorește să afle dacă, în măsura în care mașinile frigorifice în discuție în litigiul principal sunt incluse în limitele instalației, trebuie adoptată o astfel de abordare globală chiar și atunci când importul de căldură sub formă de apă la o temperatură de 11 °C sau de 17 °C provenind de la Global Foundries poate fi imputat fluxului de căldură aferent apei calde la 32 °C produse de mașinile frigorifice ale centralei de cogenerare.
- 76 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 10a alineatul (3) din Directiva 2003/87, sub rezerva, printre altele, a alineatului (4) al acestui articol, se interzice alocarea de cote cu titlu gratuit pentru producătorii de energie electrică, în sensul articolului 3 litera (u) din această directivă. Potrivit acestui alineat (4), în ceea ce privește producerea de căldură sau răcirea, cotele cu titlu gratuit se alocă pentru instalațiile de cogenerare cu randament ridicat, definite de Directiva 2004/8, pentru o cerere justificată din punct de vedere economic.

- 77 Din informațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că EDW exploatează o centrală industrială de cogenerare foarte performantă, astfel încât, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, aceasta intră, în orice caz, sub incidența dispozițiilor prevăzute la articolul 10a alineatul (4) din Directiva 2003/87.
- 78 Odată făcute aceste observații introductive, trebuie să se constate că articolul 7 din Decizia 2011/278 prevede la alineatul (1) că, pentru fiecare instalație autorizată eligibilă pentru alocarea cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din această directivă, statele membre colectează de la operator, pentru toți anii din perioada 1 ianuarie 2005-31 decembrie 2008 sau, dacă este cazul, din perioada 1 ianuarie 2009-31 decembrie 2010, în care instalația a funcționat, toate informațiile și datele relevante privind fiecare parametru care figurează în anexa IV la această decizie.
- 79 Pe de altă parte, în conformitate cu alineatul (5) al doilea paragraf al acestui articol 7, statele membre pot solicita operatorului să utilizeze un model electronic sau pot specifica un format de fișier pentru transmiterea datelor. Statele membre acceptă însă utilizarea de către un operator a oricărui model electronic sau specificație de format de fișier publicată de Comisie pentru colectarea datelor în temeiul respectivului articol, cu excepția cazului în care modelul sau specificația de format de fișier a statului membru solicită cel puțin furnizarea aceluiași date.
- 80 În speță, din informațiile prezentate Curții reiese că DEHSt a adoptat formularul de colectare a datelor publicat de Comisie, care vizează cota de eligibilitate corectată la litera (j) din secțiunea II. 2, intitulată „*Complete balance of measurable heat at the installation*” („Bilanțul complet al căldurii măsurabile în instalație”), din foaia sa E, intitulată la rândul său „*EnergyFlows* – *Data on Energy Input, Measurable Heat and Electricity*” („Flux de energie – Date privind intrările energetice, căldura măsurabilă și energia electrică”).
- 81 Pentru a răspunde la cea de a doua întrebare, trebuie arătat, în primul rând, că articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Decizia 2011/278 prevede că, în sensul acestei decizii, statele membre divizează fiecare instalație eligibilă pentru alocarea cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87 în una sau mai multe dintre subinstalațiile menționate la această dispoziție, în funcție de nevoi, printre care figurează subinstalația căldurii de referință, pentru care a fost efectuată alocarea cotelor cu titlu gratuit care face obiectul litigiului principal.
- 82 În această privință, articolul 3 litera (c) din decizia menționată definește noțiunea de „subinstalație a căldurii de referință” în sensul că vizează intrările, ieșirile și emisiile aferente, neincluse în subinstalația unui produs de referință, legate de producția și/sau de importul, dintr-o instalație sau din altă entitate inclusă în sistemul Uniunii, al căldurii măsurabile care este consumată în interiorul limitelor instalației pentru producția de produse, pentru producția de energie mecanică, alta decât cea utilizată pentru producția de energie electrică, pentru încălzire sau răcire, cu excepția consumului pentru producția de energie electrică sau exportată către o instalație sau către altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, cu excepția exportului pentru producția de energie electrică.
- 83 Pe de altă parte, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, instalația în discuție în litigiul principal este o „instalație autorizată”, în sensul articolului 3 litera (a) din Decizia 2011/278, astfel cum trebuie interpretat în lumina articolului 3 litera (e) din Directiva 2003/87.

- 84 În acest sens, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) și alineatul (2) litera (b) punctul (i) din această decizie, calculul numărului anual preliminar de cote de emisii alocate cu titlu gratuit unei subinstalații, efectuat pe baza datelor colectate în conformitate cu articolul 7 din decizia menționată, echivalează cu valoarea căldurii de referință pentru căldura măsurabilă, menționată în anexa I, înmulțită cu nivelul activității istorice legat de căldură al consumului de căldură măsurabilă.
- 85 Potrivit articolului 9 alineatul (3) din aceeași decizie, respectivul nivel al activității istorice se referă, în principiu, la importul anual median istoric dintr-o instalație inclusă în sistemul Uniunii și/sau la producția anuală mediană istorică, din cursul perioadei de referință, de căldură măsurabilă, consumată în interiorul limitelor instalației pentru producția de produse, pentru producția de energie mecanică, alta decât cea utilizată pentru producția de energie electrică, pentru încălzire sau răcire, cu excepția consumului pentru producția de energie electrică, sau exportată către instalații sau către altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, cu excepția exportului pentru producția de energie electrică.
- 86 Prin urmare, este necesar să se constate că, în temeiul acestei dispoziții, alocarea cu titlu gratuit a cotelor de emisie provine, în conformitate cu criteriile constitutive ale noțiunii de „subinstalație a căldurii de referință”, în sensul articolului 3 litera (c) din Decizia 2011/278, dintr-o apreciere globală, iar nu distinctă, a fluxurilor de căldură ale instalației în cauză.
- 87 În al doilea rând, în lumina considerațiilor care precedă, trebuie să se observe că formularul de colectare a datelor publicat de Comisie este conform cu cerințele prevăzute de această decizie pentru a determina cantitatea de cote de emisii cu titlu gratuit pe care le poate pretinde operatorul unei subinstalații a căldurii de referință.
- 88 Astfel, acest formular de colectare a datelor necesită, mai întâi, în conformitate cu literele (a)-(e) din secțiunea II. 2 din foaia E, pe de o parte, calcularea întregii călduri măsurabile disponibile în instalație și, pe de altă parte, determinarea „*ratio of «ETS heat» to «Total heat»*” (denumită în continuare „cota de «căldură supusă ETS» în «căldura totală»”), care corespunde raportului dintre partea din această căldură măsurabilă care este eligibilă pentru alocarea de cote de emisii cu titlu gratuit în raport cu totalitatea căldurii măsurabile disponibile.
- 89 Astfel, în conformitate cu decizia menționată, pot fi reținute, în scopul acestei alocări, doar căldura măsurabilă produsă în instalația în cauză și cea importată dintr-o instalație care intră sub incidența ETS, cu excluderea căldurii măsurabile importate de la entități care nu intră sub incidența acestuia. În speță, această cotă este stabilită pentru a se ține seama de cantitatea de căldură importată de la Global Foundries care nu poate fi luată în considerare în scopul calculării cotelor de emisii care trebuie alocate cu titlu gratuit, din moment ce Global Foundries nu este supusă ETS.
- 90 Cu toate acestea, cota menționată trebuie corectată din moment ce, în funcție de utilizarea căreia îi sunt destinate, este necesar să se excludă anumite cantități din această căldură măsurabilă disponibilă în scopul calculării alocării cotelor de emisii cu titlu gratuit, în conformitate cu dispozițiile Deciziei 2011/278. Astfel, la literele (f)-(h) din această secțiune II. 2 din foaia E a formularului de colectare a datelor se prevede calcularea părții din căldura măsurabilă consumată în instalație în scopul producerii de energie electrică, a celei consumate în cadrul unei subinstalații a produsului de referință și a celei exportate către o instalație din cadrul ETS.

- 91 De asemenea, trebuie să se stabilească, dacă este cazul, în ce măsură căldura măsurabilă care este exclusă în funcție de destinația utilizării sale provine sau nu dintr-o cantitate de căldură care dă dreptul la o alocare cu titlu gratuit a cotelor de emisie.
- 92 În acest scop, dacă o asemenea determinare nu poate fi efectuată pe baza unei evaluări efective a fluxurilor de căldură, este necesar să se recurgă la cota de „căldură supusă ETS” în „căldura totală”, calculată la litera (e) din secțiunea II. 2 din foaia E a formularului de colectare a datelor, astfel cum prevede, printre altele, litera (f) din această secțiune II. 2, în ceea ce privește partea din căldura măsurabilă consumată în instalație în scopul producerii de energie electrică.
- 93 Pe baza datelor calculate la literele (f)-(h) din secțiunea II. 2, cota de eligibilitate corectată menționată la litera (j) din aceasta permite, ținând seama de cantitățile de căldură măsurabilă care trebuie excluse în funcție de destinația utilizării lor, în conformitate cu litera (i) din aceeași secțiune II. 2, ponderarea cotei de căldură măsurabilă care este admisibilă în funcție de proveniența sa în raport cu totalitatea căldurii măsurabile disponibile în instalație.
- 94 Prin urmare, cota de admisibilitate corectată constituie o cotă unică ce este calculată și aplicată în funcție de o abordare globală a fluxurilor de căldură ale subinstalației căldurii de referință.
- 95 Astfel, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 82 din concluzii, formularul de colectare a datelor prevede la litera (o) din secțiunea II. 2 din foaia E că, *in fine*, pentru a determina cantitatea de căldură care poate fi atribuită subinstalației căldurii de referință, cota de eligibilitate corectată este aplicată cantității totale de căldură care face parte în mod potențial din subinstalația căldurii de referință, care corespunde sumei, pe de o parte, dintre căldura măsurabilă consumată în instalație și eligibilă pentru alocarea cu titlu gratuit și, pe de altă parte, căldura măsurabilă exportată către instalații sau entități care nu intră sub incidența ETS.
- 96 O asemenea concluzie nu poate, contrar celor susținute de EDW, să fie repusă în discuție de „*Guidance Document n° 3 on the harmonised free allocation methodology for the EU-ETS post 2012 (Data collection guidance)*” [Documentul de orientare nr. 3 privind metodologia armonizată de alocare cu titlu gratuit în Uniunea Europeană după anul 2012 (Ghid de colectare a datelor)] din 14 aprilie și 29 iunie 2011, disponibil pe pagina de internet a Comisiei.
- 97 Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctelor 91 și 92 din prezenta hotărâre, una dintre etapele bilanțului complet al căldurii măsurabile în instalație constă în a determina în ce măsură cantitățile de căldură măsurabilă care sunt excluse în funcție de destinația utilizării lor provin sau nu dintr-o cantitate de căldură care dă dreptul la o alocare cu titlu gratuit a cotelor de emisie. În cadrul acestei etape, este necesar să se efectueze o evaluare efectivă a fluxurilor de căldură sau, în lipsa unei asemenea posibilități, punerea în aplicare a cotei de „căldură supusă ETS” în „căldura totală”, calculată la litera (e) din secțiunea II. 2. din foaia E a formularului de colectare a datelor.
- 98 Având în vedere această operațiune trebuie înțeleasă indicația furnizată la pagina 46 din „*Guidance Document n° 3 on the harmonized free allocation methodology for the EU-ETS post 2012 (Data collection guidance)*” [Documentul de orientare nr. 3 privind metodologia armonizată de alocare cu titlu gratuit în Uniunea Europeană după 2012 (Ghidul colectării datelor)], potrivit căreia această cotă este necesară numai în cazul în care nu este posibil să se identifice în mod clar care părți ale diferitor fluxuri de căldură considerate izolat sunt produse în interiorul și în exteriorul limitelor instalațiilor supuse ETS.

- 99 Prin urmare, această indicație se referă la abordarea globală a fluxurilor de căldură ale subinstalației căldurii de referință în discuție și nu se poate deduce de aici că aceasta permite o alocare de cote de emisie cu titlu gratuit în funcție de o apreciere izolată a acestor diferite fluxuri de căldură, care, în plus, ar încălca cerințele Deciziei 2011/278, amintite la punctul 86 din prezenta hotărâre.
- 100 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că cota de eligibilitate corectată avută în vedere în formularul de colectare a datelor elaborat de Comisie, în temeiul articolului 7 alineatul (5) din Decizia 2011/278, constituie, chiar și atunci când căldura măsurabilă importată dintr-o instalație care nu este supusă ETS poate fi imputată unui anumit flux de căldură, o cotă unică ce trebuie, printre altele în scopul calculării numărului de cote de emisie alocate cu titlu gratuit unei subinstalații a căldurii de referință, să fie calculată și aplicată în funcție de o abordare globală a fluxurilor de căldură ale acestei subinstalații.

Cu privire la a treia întrebare

- 101 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278 trebuie interpretat în sensul că un proces al unei subinstalații a căldurii de referință este utilizat pentru un sector sau pentru un subsector considerat ca fiind expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon atunci când acest proces privește căldură consumată pentru a produce elemente de răcire exportate și consumate în cadrul unei entități care nu este supusă ETS și care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de carbon.
- 102 Este necesar să se amintească faptul că, în temeiul articolului 10a alineatul (11) din Directiva 2003/87, cantitatea de cote alocate cu titlu gratuit pentru anul 2013, potrivit alineatelor (4)-(7) ale acestui articol, corespundea unui nivel de 80 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile menționate la alineatul (1) al acestui articol. Ulterior, alocarea de cote cu titlu gratuit scădea în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % alocări gratuite în 2020, cu scopul de a se suprima alocările cu titlu gratuit în 2027.
- 103 Articolul 10a alineatul (12) din directiva menționată prevedea o excepție de la o asemenea regulă. Astfel, în anul 2013 și în fiecare an ulterior până în anul 2020, instalațiilor din sectoarele sau subsectoarele care erau expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon li se atribuiau, în conformitate cu alineatul (1) al acestui articol, cote cu titlu gratuit la nivel de 100 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile prevăzute la alineatul (1) al articolului menționat.
- 104 În acest sens, articolul 6 alineatul (1) al doilea paragraf din Decizia 2011/278 prevede că, pentru instalațiile căldurii de referință, printre altele, statele membre trebuie să facă în mod clar distincție între cazurile în care procesul respectiv deservește sau nu un sector sau un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, stabilit de Decizia 2010/2. Pe de altă parte, în conformitate cu al treilea paragraf al acestei dispoziții, în cazul în care o instalație inclusă în ETS a produs și a exportat căldură măsurabilă către o instalație sau către o altă entitate neinclusă în sistemul Uniunii, statele membre trebuie să considere că procesul respectiv din subinstalația căldurii de referință pentru această căldură nu deservește un sector sau un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, cu excepția cazului în care autoritatea competentă are dovezi satisfăcătoare că respectivul consumator al căldurii măsurabile aparține unui astfel de sector sau subsector.

- 105 Rezultă că, în orice caz, beneficiul dispozițiilor privind sectoarele sau subsectoarele expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon necesită consumarea căldurii măsurabile exportate de către o entitate care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector expus unui atare risc.
- 106 Or, potrivit definiției noțiunii de „subinstalație a căldurii de referință”, prevăzută la articolul 3 litera (c) din Decizia 2011/278, aparține de o asemenea subinstalație consumul de căldură măsurabilă utilizată pentru răcire.
- 107 Prin urmare, contrar celor susținute de EDW și așa cum a subliniat domnul avocat general la punctele 91 și 92 din concluzii, este necesare să se deducă din aceasta că consumul de elemente de răcire de către o entitate care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector expus unui atare risc nu echivalează cu un consum de căldură. Acest consum de căldură se efectuează în cadrul instalației în care sunt produse elementele de răcire pentru a fi exportate către o astfel de entitate. Așadar, nu se poate considera că procesul care privește căldura consumată în acest fel este utilizat pentru un sector sau pentru un subsector expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, în sensul articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf din decizia menționată.
- 108 În speță trebuie să se constate că în interiorul mașinilor frigorifice ale EDW este consumată căldura măsurabilă necesară producerii de elemente de răcire care sunt exportate către uzina societății Global Foundries, așa încât dispozițiile privind sectoarele sau subsectoarele expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon nu se pot aplica unui astfel de consum.
- 109 Contrar celor susținute de EDW, documentul Comisiei intitulat „*Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020*” (Întrebări adresate frecvent cu privire la normele de alocare cu titlu gratuit în Uniunea Europeană după anul 2020) nu poate repune în discuție o atare concluzie. Astfel, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 95-97 din concluzii, pe lângă faptul că acest document nu are nicio valoare obligatorie și că privește o perioadă de comercializare ulterioară celei în discuție în litigiul principal, trebuie să se constate că acesta din urmă, făcând trimitere la secțiunea 7.1. din anexa VII la Regulamentul delegat nr. 2019/331, trebuie interpretat în sensul că consideră de asemenea că utilizarea căldurii pentru producerea de elemente de răcire în cadrul unui proces de răcire prin absorbție, precum cel în cauză în mașinile frigorifice ale EDW, constituie procesul care consumă căldură.
- 110 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278 trebuie interpretat în sensul că un proces al unei subinstalații a căldurii de referință nu este utilizat pentru un sector sau pentru un subsector considerat ca fiind expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon atunci când acest proces privește căldura consumată pentru a produce elemente de răcire exportate și consumate în cadrul unei entități care nu este supusă ETS și care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de carbon, având în vedere că această entitate nu este consumatoarea căldurii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 111 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Articolul 2 alineatul (1) și articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care permite să fie incluse în limitele unei instalații supuse sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene unități anexe care nu emit gaze cu efect de seră, cu condiția ca acestea să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 3 litera (e) din directiva menționată, cu modificările ulterioare, și în special să poată avea efecte asupra emisiilor și a poluării în legătură cu gazele cu efect de seră enumerate în anexa II la aceeași directivă, cu modificările ulterioare.**
- 2) **Cota de eligibilitate corectată avută în vedere în formularul de colectare a datelor elaborat de Comisia Europeană în temeiul articolului 7 alineatul (5) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului constituie, chiar și atunci când căldura măsurabilă importată dintr-o instalație care nu este supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene poate fi imputată unui anumit flux de căldură, o cotă unică ce trebuie, printre altele în scopul calculării numărului de cote de emisie alocate cu titlu gratuit unei subinstalații a căldurii de referință, să fie calculată și aplicată în funcție de o abordare globală a fluxurilor de căldură ale acestei subinstalații.**
- 3) **Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf din Decizia 2011/278 trebuie interpretat în sensul că un proces al unei subinstalații a căldurii de referință nu este utilizat pentru un sector sau pentru un subsector considerat ca fiind expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon atunci când acest proces privește căldura consumată pentru a produce elemente de răcire exportate și consumate în cadrul unei entități care nu este supusă sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră la nivelul Uniunii Europene și care face parte dintr-un sector sau dintr-un subsector considerat a fi expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de carbon, având în vedere că această entitate nu este consumatoarea căldurii.**

Semnături